

Din iubire spre adevărata credință

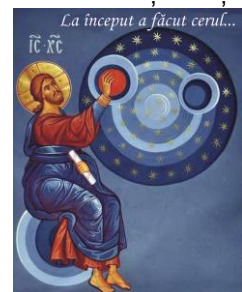
În ziua de astăzi, mulți creștini ortodocși își spun credincioși - însă, de fapt, nu practică o credință adevărată. Cum se explică aceasta? Să vedem două exemple simple. Cineva vine periodic la biserică. Când vine, face multe închinăciuni, își face des semnul Crucii, plânge, sărută toate icoanele iconostasului, face danii generoase bisericii. Altcineva vine mai toate duminicile, de multe ori în timpul săptămânii - și stă liniștit în fundul bisericii. Cel dintâi, când iese din biserică, începe îndată să se plângă de sănătate și de celelalte probleme pe care le are. Celălalt, chiar dacă suferă de mai multe afecțiuni, are întotdeauna un zâmbet călduros pe buze. Atunci, cine are adevărata credință? Adevărata credință are drept temei iubirea noastră față de Dumnezeu. Nu forma, ci fondul acestei iubiri. Atunci când avem felul acesta de iubire pentru Dumnezeu, dobândim harul Lui și, astfel, viețuim în lumina Lui. Atunci când avem această lumină, nu mai este întuneric. Noi aflăm bunătața, indiferent de cele cu care ne confruntăm. Fără această lumină suntem în întuneric. Însă, odată cu lumina suntem schimbați, iar ce era rău devine bun. Întunericul devine ușor de suportat. Aceasta este natura adevăratei credințe. Putem ține toate rânduielele, toate posturile, să ne rugăm, să facem metanii, să ne închinăm, să venim la biserică, să citim Scriptura... și încă să nu avem adevărata credință. De multe ori, nici osteneala, nici îngenuncherile, nici închinăciunile nu atrag asupra noastră dumnezeiescul har. Avându-L pe Hristos, omul este covârșit de har și, astfel, viețuiește deasupra răului. Răul nu există pentru el. Nu există decât binele care este Dumnezeu, răul neputând exista. Atunci când este lumină, întunericul dispăre. Întunericul nu-l mai cuprinde câtuși de puțin pe acela, întrucât el este în lumină. Adevărata credință transformă și vindecă. Însă este nevoie de smerenia noastră. Credința înseamnă iubire. Întotdeauna îl dorim pe Dumnezeu și căutăm unirea cu El, pentru a viețui în lumina Lui. Fără aceasta, credința este o luptă care ne lasă tulburați și slabi. Săvârșim fapte de evlavie, acte de binefacere, batem metanii. Încercăm multe, însă rămânem confuzi, certăreți sau deprimăți. Credința nu este omenească. Ea este adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu Cel Întreit în Persoane și cu lucrarea Sfântului Duh. Scopul nostru este de a fi una cu El, scop ce are drept temei o iubire înflăcărată pentru El. Această iubire se răspândește la toate mădularele Lui. Această iubire este dorire intensă pentru tot ce este dumnezeiesc. În felul acesta atragem harul Lui, suntem transformați și aflăm pacea și iubirea întru El. Viața creștină nu este o promenadă odihnitoare pe cărările plăcute ale sentimentalismului și lipsei de griji, nici o continuă relaxare în fotoliile adânci ale nepăsării și placidității. Nu este vorba de o viață lipsită de responsabilitate, ușoară, tihnită, fără silință și fără efort. Viața creștină în Iisus Hristos înseamnă luptă, nevoiță cu mărime de suflet și neliniște în sensul cel bun.

ÎNCEPUTUL ANULUI BISERICESC

Anul nou bisericesc începe la 1 septembrie. Trebuie spus că începutul anului bisericesc nu echivalează cu începutul anului liturgic. Acesta din urmă începe la Paști. Începutul anului bisericesc marchează începutul ciclului mineal (din Minei) sau al sărbătorilor cu dată fixă. Prima mare sărbătoare a anului bisericesc este Nașterea Maicii Domnului, iar ultima mare sărbătoare este Adormirea Maicii Domnului. Potrivit tradiției moștenită din Legea Veche, în prima zi a lunii septembrie a început creația lumii. Semnificativ este faptul că în ziua a opta, creștinii sărbătoresc Nașterea Maicii Domnului, care prin simbolismul „zilei a 8-a” indică noua creație în Hristos, care se face ascultătoare prin Noua Evă (Maria). Ziua a opta este legată de ziua duminicii, ziua fără de apus a veacului ce va să vină, anticipată la fiecare Sfântă Liturghie. Astfel, prăznuirea Nașterii Maicii Sfinte, simbol al Bisericii în ziua a opta a anului bisericesc, înseamnă nașterea noastră în Împărăția cerurilor, deja prezentă, dar nu încă deplin vizibilă. Sfinții, în frunte cu Maica Domnului, pe care îi vor sărbători de-a lungul anului bisericesc, sunt frații noștri care au făcut prezentă în viața și ființa lor, viața cea nouă a noii creații. Tradiția mai leagă ziua de 1 septembrie de începutul activității publice a Mântuitorului. Tot în prima zi din luna septembrie, evreii aveau zi de odihnă și aduceau Domnului ardere de tot. Mai existau și alte motive pentru care evreii serbau în mod deosebit luna septembrie. În această lună, apele potopului au scăzut și corabia lui Noe s-a oprit pe Muntele Ararat; Moise a coborât de pe Sinai cu tablele Legii; s-a început construirea cortului Domnului. Toate aceste semnificații din tradiția iudaică au fost reinterpredate de Biserică în cheie hristologică. Astfel, sfârșitul Potopului face trimitere la noua creație în Hristos prin apele curățitoare ale Botezului; coborârea lui Moise de pe munte și arătarea tablelor Legii corespunde Întrupării Fiului lui Dumnezeu și arătării poruncii celei noi a iubirii, iar construirii cortului lui Dumnezeu îi corespunde Nașterii Bisericii însușite a Fecioarei și a Trupului Bisericii. Începutul Anului Nou bisericesc a fost instituit de către Sfinții Părinți la Sinodul I de la Niceea, când s-a rânduit să se sărbătorească data de 1 septembrie ca un început al mântuirii creștinilor, în amintirea intrării lui Hristos în mijlocul adunării evreilor vestind tuturor „*anul bineplăcut Domnului*”. Prăznuim deci, astăzi, anul Domnului cel bine primit, dând mulțumire pentru toate bunățile pe care le-am luat din mâinile Domnului, măcar că, pentru ele, și noi singuri suntem datori să ne sârguim, să fim bine primiți înaintea Lui.

Cele trei perioade ale anului liturgic sunt:

- 1. Triodul** (10 săptămâni: începând cu Duminica Vameșului și sfârșind cu Sâmbăta Mare);
- 2. Penticostarul** (8 săptămâni: de la Duminica Învierii până la Duminica întâi după Rusalii);
- 3. Octoihul** (26-40 săptămâni: din luna de după prima duminică după Rusalii până în sâmbăta dinaintea Duminicii Vameșului și Fariseului).

Duminica a douăsprezecea după Rusalii, păzirea poruncilor, despre mântuire

Ce bine să fac, ca să am viața veșnică? Această întrebare, venită din partea unui tânăr ar trebui să ne dea de gândit fiecăruia dintre noi, cei care am fost tineri sau suntem încă tineri. Noi avem sau am avut astfel de întrebări, astfel de preocupări sau am fost și suntem încă prea preocupați de viața aceasta pământească cu grijile ei mărunte și nu mai vrem să mai avem timp să ne gândim că odată se va încheia călătoria noastră pe acest pământ, poate mâine? Este prea devreme. Poate poimâine? Este prea târziu. Sau avem planuri pentru încă mult timp de aici încolo. Dar parcă spunea proverbul: Omul propune, iar Dumnezeu dispune. Adică El aprobă planurile noastre? Probabil că da. Suntem prea importanți să nu fie așa. Fără mine, universul nu poate exista! De faptul că vom mai fi mâine sau poimâine nu putem fi siguri, dar de un lucru suntem siguri: că vom muri. Dacă murim, ce urmează după ea, veșnicia sau neantul (nimicul). Dacă vrem și noi ca tânărul din Sfânta Evanghelie, veșnicia, să încercăm împreună să îndeplinim condițiile pentru a o moșteni. Precum în închipuirea și amintirea celui ce străbate marea, spune Sfântul Ignatie Briancianinov, se înfățișează tot timpul un țărmlin, tot așa și noi, călători pe valurile mării acestei vieți, trebuie să avem neîncetat înaintea ochilor gândului nostru veșnicia. Ce putem agonisi pe pământ și poate rămâne pentru totdeauna avuție nefurată? – Mântuirea noastră. Cine a strâns bogății în timpul vieții pământești, acela le-a lăsat când a

trecut în veșnicie, ceea ce înseamnă că și noi vom face la fel. Cine a folosit viața pământească pentru a dobândi slavă și cinste, moartea i le-a răpit. Dar cine a folosit viața pământească pentru a dobândi mântuirea, acela va lua cu sine

în veșnicie mântuirea sa. Vrem să ne mântuim? Care sunt căile? Răspunsul îl avem în Sfânta Evanghelie. Mai întâi, este nevoie de credința în Hristos, să împlinim lucrările lui Dumnezeu: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeți în Acela pe Care El L-a trimis” (Ioan 6, 29) „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16). Desigur că această credință trebuie să fie vie și lucrătoare, arătându-se prin toată viața omului. Începutul mântuirii este adevărul, pe când începutul pierzării este depărtarea de adevăr prin gândul mincinos. Orice abatere de la adevăr și orice primire a unui gând mincinos este împreună cu înfricoșătorul păcat al hulei și al lepădării de Dumnezeu. Precum căderea celui dintâi om, începutul căderii a venit cu primirea gândului mincinos, fapt ce se vede în toate ereziile. Cea mai mare nenorocire va fi înainte de sfârșitul lumii, din pricina „amăgirilor nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă ei n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască. Și de aceea, Dumnezeu va îngădui o lucrare de amăgire, ca ei să creadă minciuni, ca să fie osândiți toți cei ce n-au crezut adevărul” (2 Tesaloniceni 2, 10-12).

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 2 septembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 4 septembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 5 septembrie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie
	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
Duminică 6 septembrie	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Cum se îmbogățește omul

Un om tânăr, stând tolănit la soare în fața casei sale, se plângea vecinului său, un om harnic, că are prea puțini bani. Și acesta i-a răspuns: „*la te uită în pământ, chiar sub tine sunt o sută de galbeni, sapă numai după ei*”. Și tânărul, dornic de a se îmbogăți peste noapte, s-a pus îndată pe lucru și a săpat o groapă în pământ. După ce a săpat-o, vecinul i-a dăruit, din curtea sa, un pomișor, un fir de cais, pe care l-au sădit în acea groapă. Caisul a crescut și i-a adus tânărului un rod bogat, care valora mai mult de o sută de galbeni.

O lecție

Om fericit!

O bună lecție s-a gândit să dea zgârciților și lacomilor un om darnic. Într-o dimineață a pus pe poarta grădinii sale un afiș în care scria: „**DONEZ ACEASTĂ GRĂDINA UNUI OM CARE ESTE DEPLIN FERICIT**”. Un bogat zgârcit și lacom, citind afișul, se grăbi să se prezinte în nădejdea că, fiind bogat, e și fericit, și o va câștiga. „*Ești fericit?*” îl întreabă proprietarul grădinii. „*Da, sunt fericit*”. „*Nu-i adevărat, căci dacă ai fi fericit n-ai mai avea nici o dorință și n-ai mai umbla după grădini*”.

Material pentru casă

Se spune că o doamnă bogată, ce jucase un rol important pe pământ, ca oricare alt muritor, plecă din lumea aceasta după o viață plină de griji pământești, trudă și stres, și ajunge în cer. Acolo o primi Sfântul Petru și-i arătă o vilă măreață: „*Aici este locuința slujitoarei dumneavoastră*”. Atunci doamna se gândea în sinea ei: „*Dacă slujitoarea mea are o locuință așa de frumoasă și măreață, atunci ce voi primi eu?*”. Imediat după aceasta, Sfântul Petru îi arătă o altă casă, mai mică și foarte sărăcăcioasă, și-i spuse: „*Acolo este locuința dumneavoastră*”. Supărată, doamna îi spuse: „*Dar în această locuință așa de mică nu pot locui*”. Atunci Sfântul Petru îi răspunde: „*Îmi pare rău, doamnă, dar cu materialul pe care ni l-ați trimis de pe pământ, n-am putut construi ceva mai bun*”. Să ne grăbim și să ne străduim să trimitem la cer cât mai mult „material” și de bună calitate, pentru casa veșniciei noastre, ca niște slugi vrednice; măcar câte o „cărămidă” în fiecare zi.

Numele de la botez

Nașii, spun unii părinți,
Altădată, la botez,
Puneau nume doar de sfinți
Și știau cinstitul Crez.

N-auzeai în România
Decât nume românești,
Precum Gheorghe sau Maria
Și-alte nume creștinești.

Astăzi, nașii, celui mic,
Nume-i pun vreo două-trei:
Piky-Rita, Bobi-Dick
Și-alte nume de... căței.

